og alt det fjerne saa fortrolig nær,
som han berørte det med sine Hænder.
— Og er der Plads — jeg mener, at der er —
til Digtere paa vor overfyldte Jord,
saa skal de male deres egen Tid,
just denne ofte saa bagtalte Nutid,
som køber, sælger, grubler og beregner,
og i hvis Hverdagsliv der ofte kæmpes
med ikke mindre Heltemod og Ild
end ved det vidtberømte Ronceval.
At frygte for moderne sorte Kjoler
og Falbelader og at raabe paa
de mere maleriske Togafolder,
det baade farligt er. og taabeligt.
Frygt ingen Ting, men ubekymret tryk
i Sangens Lavaglød et Billed ind
af Tiden, som den staar, dybt aandende,
med Hjærtets Slag, med Brystets stærke Svulmen.
En Fremtids Børn skal røre det ærbødig,
i det de siger til hverandre: se,
se, dette Bryst, det har vi alle diet,
se, dette Hjærte synes end at slaa
og bringer derfor vore til at banke.
Se, dette er i Sandhed Poesi,
thi det er sanddru Vidnesbyrd om Livet.

Ak, vel jeg føler, hvad der burde gøres;
men hvad jeg evner, strækker ikke til,
skønt al min Kraft jeg ofrer til min Gerning.
I ved det, grønne, milde Sommerdage,
som saa mig glemme Sol og Fuglesang,
og, I søvnløse, stille Arbejdsnætter!
Nuvel, hvad har jeg da tilsidst udrettet?
Se her, et Arbejd, endelig en Bog!
Hvis Hjærteblod behøves, dersom det
formaar at give Liv, har visselig
jeg Liv gydt over hvert af disse Blade,